ἀνάρρωσί της. Τέλος, ὅταν ἡ μικροῦλα ἔγινε καλύτερα, ἄρχισε νὰ τὴν ρωτᾶη μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις γιὰ τὴν περασμένη της ζωή. Τότε ἐκείνη, θέλοντας νὰ τοῦ δείξῃ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν εὐγνωμοσύνη της, τοῦ διηγήθηκε ὅσα θυμόταν ἀτ' τὴ ζωή.

— Ναί, μεγάλε μου φίλε, τοῦ εἶπε, ἡ παραμάνα μου μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ὡραῖος καὶ πλούσιος κύριος, ποὺ κατοικοῦσε στὸ Λανιέ. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μαμά τῆ Λουΐζα, μὰ ἡ μαμὰ πῆγε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε σὲ ταξεῖδι. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν μ' ἔλεγαν Βιολέττα, ἀλλὰ Ρενέ...

— Ρενέ ; Ρενέ, εἴπες ; τραύλισε ὁ Ραντάλ μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔπνιγε ἡ συγκίνησις.

— Ναί, ἡ παραμάνα μου μ' ἔλεγε Ρενέ, καθὼς κι' ὁ μπαμπᾶς μου, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν καὶ μ' ἔβλεπε... Ἔπειτα ἡ παραμάνα μου ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λανιέ. Μὰ σὲ λίγο καιρὸ πέθανε καὶ ἔτσι ἔμεινα μόνη, ὁλομόναχη στὸν κόσμο... Κανένας δὲν μὲ ἤθελε... Τότε κ' ἐγώ, ποὺ ἤμουν ἕξη χρόνων, πῆρα ἕνα μεγάλο δρόμο κι' ἄρχισα νὰ περπατάω... ὅς ὅτου ἔπεσα κάτω ἀναίσθητη ἀπὸ τὴν πεῖνα... Τὰ παρακάτω δὲν τὰ θυμᾶμαι...

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι μαζὺ μὲ τοὺς ὁποίους κάθεσαι ;

— Αὐτοὶ μοῦ ἔδωσαν νὰ φάω στὸ Παρίσι... Ἔχουν καὶ ἄλλα τρία κορίτσια σὰν καὶ μένα, τὰ ὁποῖα ποιλοῦν λουλούδια καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ δυστυχισμένα... Ὤ, δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω πειὰ κοντά τους.

— Ὤ, μὴ φοβᾶσαι καθόλου... Λὲν θὰ ξαναγυρίσης... Ποῦ κάθονται ;

— Στὴν ὁδὸ Γρενέλης 207.

— Καλά. Τώρα ἠσύχασε καὶ ξεκουράσου, γιατὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ λείψω γιὰ μιὰ-δυὸ μέρες.

— Ἄ ; ἔκανε ἡ μικροῦλα μὲ θλίψη. Πές μου θὰ ξαναγυρισης.

— Ὤ, βέβαια...

— Τότε φίλησέ με γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σίγουρη...

— Ἀγαπημένη μου μικροῦλα ! εἶπε συγκινημένος ὁ Ραντάλ καὶ τὴ φίλησε μὲ στοργὴ στὸ μέτωπο.

Ἔπειτα, κυττάζοντάς τη στὰ μάτια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ διαβάση τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, τὴ ρώτησε :

— Θὰ ἤθελες νὰ γίνης ἡ μικροῦλα μου κόρη ;

— Ὠ ! ναί ! ναί !... μεγάλε μου φίλε... Μονάχα πιὸ θὰ ἤθελα νὰ ξαναβρῶ καὶ τὸν ἀληθινό μου πατέρα.

— Θὰ τὸν ἀγαποῦσες πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα ;

— Θὰ τὸν ἀγαποῦσα τὸ ἴδιο.

— Τότε, ἔλπιζε καὶ χαῖρε ! φώναξε ὁ Ραντάλ ποὺ οἱ λυγμοὶ τὸν ἔπνιγαν.

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ἐνῶ ἡ Βιολέττα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται πειὰ πὼς δ' ν θὰ τὸν ξαναδῆ, ὁ Ραντὰλ ξαναγύρισε γεμᾶτος χαρά. Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρη τῆς μικρῆς, τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, φωνάζοντάς της :

— Ρενέ, Ρενέ, ἔλα, ἀγαπημένη μου... Εἶσαι ἡ κόρη μου !... Ἡ κόρη μου !... Τὸ ἀκοῦς ;

Καὶ τὴν ἔσφιξε τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά του, γεμίζοντάς την μὲ φιλιά, ἐνῶ ἡ μικροῦλα ψιθύριζε χύνοντας δάκρυα χαρᾶς :

— Πατέρα μου !... Πολιαγαπημένε μου πατέρα...

HENRI GERMAIN

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Σαράντα μέρες μελετῶ
νὰ πάω στὸν πνευματικό.
Πηγαίνω μιά, πηγαίνω δυό,
δὲν τὸν εὑρίσκω μοναχό,
πάω μιὰ Κυριακὴ πρωΐ
καὶ τὸν εὑρίσκω στὸ κελλί.
— Παπᾶ μου, ξεμολόγα με,
τὰ κρίματα σιχώρα με.
— Τὰ κρίματά σου εἶνε πολλά,
δὲ συχωριοῦνται μιὰ φορά.
Τετράδη καὶ Παρασκευή,
μὴ βάλης λάδι στὸ φαΐ.
Τὰ κρίματά σου εἶνε πολλὰ
κ' ἀγάπη νὰ μὴν κἄνης πειά.
— Ἀκοῦστε τὸν τρελλὸ παπᾶ
λόγια ποὺ μὲ ξεμολογᾶ.
Σὰν ἀρνηθῆς ἐσύ, παπᾶ,
τὸν ἄρτο καὶ τὴν κοινωνιά,
τότε θ' ἀπαρνηθῶ κ' ἐγὼ
τὰ μαῦρα μάτια ποὺ ἀγαπῶ.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Ὁ μίστερ Μπούχαναν παίζει καὶ χάνει. Χάνει μὰ δὲν τοῦ κλίγεται καρφί. Χάνει μὰ δέν... τὰ χάνει !... Ἡ ἄσπρη παστίλλια. Ἡ κυρία ἀνησυχεῖ. « Ὑποπτεύουμαι πὼς δηλητηριάσθηκε !...» Ὁ μίστερ Μπούχαναν ἀπάγεται ἔξω τῆς αἰθούσης. Το μαρτύριό του. Ἀκατάσχετοι ἐμετοί. Ἄ, βλάκες !... Ἄ ! ἠλίθιοι !... Ἄ ! Γελοῖοι.

Ἕνα ἀμάμητο περιστατικὸ συνέβη στὸν Ἀμερικανὸ πολυεκατομμυριοῦχο Οὐίλλιαμ Ε. Μπούχαναν, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ποὺ παρεθέριζε στὴ Γαλλικὴ λουτρόπολι Ἐβιάν.

Ὁ Οὐίλλιαμ Μπούχαναν εἶχε κινήσει τότε τὴν γενικὴ προσοχὴ τῶν παραθεριζόντων γιὰ τὴν πολυδάπανη καὶ ἐκκεντρικὴ ζωή του, καὶ πρὸ πάντων, γιὰ τὸ φλεγματικὸ ὕφος του καὶ τὴν ἀταραξία ποὺ ἔδειχνε σὲ κάθε περίστασι. Ἤταν ἀπ' τοὺς τακτικώτερους παίκτες τοῦ μπακαρᾶ, ἀλλ' ἔπαιζε μὲ ἕνα δικό του σύστημα: Κάθε βράδυ ποὺ ἔμπαινε στὴν αἴθουσα τοῦ μπακαρᾶ, εἶχε πάντα μαζύ του ἕνα ὡρισμένο ποσόν, δέκα χιλιάδες δολλάρια, μὲ τὸ ὁποῖο ἔπαιζε. Ἂν τὸ ἔχανε, σηκωνόταν ἀπαθὴς κ' ἔφευγε, χωρὶς νὰ ξαναγυρίση καὶ νὰ ξαναπαῖξη τὴν ἴδια νύκτα.

Μὰ ἡ τύχη τὸν κατέτρεχε πολὺ στὰ χαρτιὰ αὐτῆ τὴ χρονιά. Δεν ἐκέρδισε οὔτε μιὰ φορά. Κάθε βράδυ ἔχανε.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ, μπῆκε, ὅπως πάντα, στὴν αἴθουσα τοῦ μπακαρᾶ κι' ἄρχισε νὰ παῖζη. Ἀλλὰ καὶ τὴν βραδυὰ αὐτὴ δὲν εἶχε περισσότερη τύχη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Καὶ ἔχασε τὶς δέκα χιλιάδες δολλάρια ποὖχε μαζύ του.

Ὅταν ἐποντάρισε καὶ τὸ τελευταῖο ναπολεόνι, γύρισε σὲ μιὰ κυρία ποὺ ἔπαιζε δίπλα του καὶ τῆς εἶπε χαμογελῶντας ἐλαφρά :

— Πάει καὶ τὸ τελευταῖο μου ναπολεόνι. Δὲν παίζω ἄλλο πειά...

Καὶ ἀτάραχος, ὅπως πάντα, ἔβαλε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ὡραῖο κουτάκι, τράβηξε μιὰ μικρὴ ἄσπρη παστίλλια καὶ τὴν κατάπιε.

Ἡ κυρία ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μὲ θαυμασμὸ τὴν ἀταραξία, μὲ τὴν ὁποία ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε χάσει τόσα χρήματα, ὅταν τὸν εἶδε νὰ καταπίνη τὴν ἄσπρη παστίλλια ἔγινε κατακίτρινη. Μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της: Ὅτι ὁ Μπούχαναν εἶχε χάσει καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα καὶ αὐτοκτονοῦσε, μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία, μὲ τὴν ὁποία ἔπαιζε κ' ἔχανε τόσες ἑβδομάδες.

Σηκώθηκε τότε ἀμέσως καὶ ἐξέφρασε τὴν ὑποψία της στοὺς ἐπόπτες τοῦ καζίνου ποὺ ἐπιβλέπουν στὰ στὰ κέντρα αὐτά, γιὰ νὰ προλαμβάνουν τέτοιου εἴδους φασαρίες, ἡ ὁποῖες τὰ δυσφημοῦν. Οἱ ἐπόπται ἔδωσαν τότε μερικὲς ὁδηγίες στὸ προσωπικὸ τοῦ καζίνου κι' ἀμέσως τέσσερες ρωμαλέοι ὑπάλληλοι τοῦ καζίνου, πλησιάσαν τὸν μίστερ Μπούχαναν, τὸν ἄρπαξαν ξαφνικά, τὸν σήκωσαν στὰ χέρια καὶ κρατῶντας τον σφιχτά, τὸν πῆγαν σ' ἕνα γειτονικὸ σαλονάκι.

Ἐκεῖ ἔφτασε, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, κ' ἕνας ἄλλος κύριος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τέσσερες κρατοῦσαν σ' ἀναγκαστικὴ ἀκινησία τὸν Μπούχαναν, τοῦ ἔχυσε στὸ στόμα κάποιο ὑγρό.

Ὁ μίστερ Μπούχαναν ἦτο ἔξω φρενῶν, σπαρταροῦσε ὁλόκληρος κι' ἀράδιαζε τὶς χειρότερες βρισιὲς ἐναντίον τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καζίνου, προσπαθῶντας νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ χέρια τους.

Ἔξαφνα ὅμως αἰσθάνθηκε τάσιν ἐμετοῦ. Ἔκαμε ἀλλεπαλλήλους ἐμετοὺς καὶ τέλος ἐλιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, εἶδε καὶ πάλιν σκυμμένο ἀποπάνω του τὸν ἄγνωστο κύριο, ποὺ τοῦ εἶχε χύσει στὸ στόμα τὸ παράξενο ἐκεῖνο ὑγρὸ νὰ τὸν ρωτᾶη εὐγενικά :

— Πῶς εἶσθε τώρα, κ. Μπούχαναν ; Νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας ξελαφρωμένον ; Μὴν ἀνησυχεῖτε. Τὸ οὐσιῶδες εἶνε ὅτι γλυτώσατε, γιατὶ σᾶς δώσαμε ἕνα ἀτ' τὰ δυνατώτερα ἐμετικὰ κ' ἔτσι τὸ δηλητήριο ποὺ εἴχατε πάρει δὲν πρόφτασε νὰ ἐνεργήση. Ἡ ἀπελπισία σας βέβαια, ποὺ χάσατε τόσα ποσά, σᾶς ἔκαμε ν' αὐτοκτονήσετε !...

— Τί λές, βλάκα ! Τί λές, ἠλίθιε ! ἐφώναξε τότε ἐξωργισμένος ὁ μίστερ Μπούχαναν. Τί αὐτοκτονία καὶ δηλητήριο μοῦ κοπανᾶς ; Ἐγὼ ἔχω περιουσία πολλῶν ἑκατομμυριῶν καὶ τὰ ποσὰ ποὺ ἔχασα εἶνε σταγόνες ἀτ' τὸν ὠκεανὸ τῶν ἑκατομμυρίων. Ὥστε γι' αὐτὸ μὲ ποτήσατε ἐμετικὰ καὶ μοῦ ἀναστατώσατε τὸ στομάχι, ἠλίθιοι ; Ἄ, βλάκες ! Ἄ, γελοῖοι !... Χίλιες φορὲς βλάκες !... Ἡ παστίλλια ποὺ πῆρα ἦταν τὸ κινίνο ποὺ συνηθίζω νὰ παίρνω κάθε βράδυ !...